

A TAKIMI

Sibiryalı Kurnaz Tilki ile Karabey

Gülten Dayıoğlu 1935 yılında Kütahya'nın Emet ilçesinde doğdu. ğreniminin bir bölümünü Anadolu'nun çeşitli yerlerinde yaptı. İstanbul'da Atatürk Kız Lisesi'ni bitirdi. Bir süre İstanbul Üniversitesi Hukuk Fakültesi'nde okudu. Dışarıdan sınavlara girerek ilkokul ğretmeni oldu. 1977 yılında bu görevinden ayrıldı. Romanlar, ykler, radyo ve televizyon oyunları yazdı. Yurtdışındaki işçi çocuklarının eğitim sorunları ile ülkemizdeki ilköğretim düzenini irdeleyen araştırmalar yaptı. Halen yoğun biçimde yazmayı sürdüren Gülten Dayıoğlu'nun yayımlanmış kitaplarından bazıları şunlardır:

Fadış, Dört Kardeştiler, Yurdumu zledim, Suna'nın Sereleri, Ben Büyüyünce, Dünya ocukların Olsa, Akıllı Pireler, Işın ağı İnsanları, lmsz Ece, Kaf Dağı'nın Ardına Yolculuk, Leylek Karda Kaldı, Kırmızı Bisiklet, Okyanuslar tesine Yolculuk, Kenya'ya Yolculuk, Mısır'a Yolculuk, Meksika'ya Yolculuk, Yeşil Kiraz, Yeşil Kiraz 2, Yada'nın Gizilgc, Mo'nun Gizemi, Mo'nun Gizemi 2- Otran, Yanardağın Yankısı, Ece ile Yüce 1-5, İz Sürücü Köpekler Serisi 1-10.

Berk ztrk (1988, İstanbul) Marmara Üniversitesi Güzel Sanatlar Fakültesi Resim bölümü mezunu. Uzun süredir illüstrasyon yapmasına rağmen son yıllarda ocuk kitabı resimlemeye ağırlık vererek pek çok ocuk kitabı resimledi ve resimlemeye devam ediyor.

Gülten Dayıoğlu'nun
YKY'deki kitapları:

- Okyanuslar Ötesine Yolculuk (1992)
Yeşil Kiraz (1992)
Kenya'ya Yolculuk (1993)
Mısır'a Yolculuk (1994)
Yeşil Kiraz 2 (1995)
Meksika'ya Yolculuk (1995)
Hindistan'a Yolculuk ve Nepal Gezisi (1996)
Yanardağın Yankısı (2021)
Yüzler ve Sözler (2023)
Gizemli Buzullar Kıtası Antarktika ve
Patagonya'ya Yolculuk (2024)
Bambaşka Bir Ülke Amerika'ya Yolculuk (2024)
Ece ile Yüce 1-5 (2024)
Kangurular Ülkesi Avustralya'ya Yolculuk (2025)

İz Sürücü Köpekler - A Takımı

- 1- A Takımı Doğuyor (2024)
2- A Takımı İz Sürmeyi Öğreniyor (2024)
3- Cılızım'ın Başı Dertte (2025)
4- Koş Cılızım Koş (2025)
5- Kayıp Çocuğın Peşinde (2025)
6- Çokbilmiş Kahraman Oluyor (2025)
7- Astronot Köpek Laika'nın Anısına (2025)
8- Sibiryalı Kurnaz Tilki ile Karabey (2025)

İZ SÜRÜCÜ
KÖPEKLER
8

GÜLTEN DAYIOĞLU

A TAKIMI

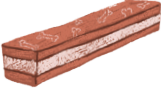
Sibiryalı Kurnaz Tilki ile Karabey

Resimleyen
Berk Öztürk

YAPI KREDİ YAYINLARI

Eğitmenimiz bana ÇOKBİLMİŞ diyor. Sanırım genelde ilk doğan yavrulara böyle diyorlarmış.

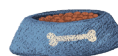
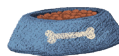
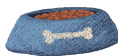
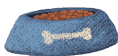
CILIZ kardeşimin adını ben koydum. Ama eğitimci ona KÜÇÜĞÜM diyor. Bense onu CILIZIM diye çağırmaktan vazgeçmiyorum.

SAKAR kardeşimizin adını, onun sakar davranışlarından esinlenerek eğitimci koymuş.

Kız kardeşlerimizden birinin adı SÜSLÜ. Çünkü tüyleri siyah üstüne iri sarı beneklerle bezenmiş. Biraz annemizi andırıyor.

Bir de OBUR kardeşimiz var. Kendi mamasını çabucak yalayıp yutuyor. Sonra bizlerin mama kaplarına yanaşıyor.

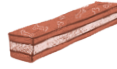

Diğer kız kardeşimizin adı da GÖZLÜKLÜ. Gerçekten de gözlerinin çevresinde sarı tüylerden oluşma birer halka var.

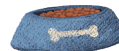
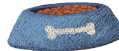
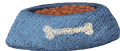
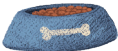
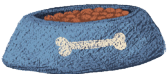
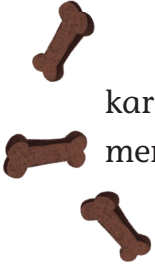

İçimizden birinin kuyruğu kapkara. Fakat doğuştan bu kuyruğun ucunda bir tutam sapsarı tüy var. Suluboya fırçası gibi... Eğitimcimiz daha ilk günlerden ona SAMUR KUYRUK demeye başladı.

Kardeşlerimizden birinin sağ kulağı kara, diğeri ise sapsarı tüylerle kaplı. Ona da SARI KULAK diyorlar.

Diğer kardeşimizin de tüyleri siyah. Sadece karnında beyaz tüyler var. Aynı babamız gibi. Eğitimcimiz ona derslerde hep KARABEY diye sesleniyor.

Keçiler Kaçmaya mı Hazırlanıyor?

Bayram için memleketimiz olan Kütahya'nın Emet ilçesine gidiyorduk. Domaniç Dağları üzerinden kestirme bir yolculuk yapmayı planlamıştık. Eskihisar'dan araba vapuruna binip oradan Yalova'ya geçerek yolumuza devam edecektik. Her yer bayram nedeniyle çok kalabalıktı. Gemiye binmek için epey sıra bekledik. Gemiye girince şöyle bir çevreme bakındım. Yolcu arabası kadar yük kamyonu vardı.

Kimi meyve sebze taşıyordu; kimi balık, kimi canlı hayvan. Bunlardan biri de hemen yanı başımızda duran içi keçilerle dolu kamyondu. Üstlerine örtülen çadır bezi, urganlarla kamyonun kasasına bağlanmıştı. Keçiler havasız kalmasın diye düğümler gevşek tutularak aralardan içeri olabildiği kadar hava girmesi sağlanıyordu. Ne var ki hayvanlar pek tedirgindi. Bu nedenle hiç durmadan meleşiyorlardı. Bir yandan da birbirlerini iterek örtünün kenarlarından

burunlarını dışarı çıkarmaya çabalıyorlardı. Kamyon kasasına tutsak edilen bu hayvanların kurbanlık olduğu anlaşılıyordu. Az ötemizde de kafeslere tıklım tıklı doldurulmuş tavuklar vardı. Hep bir ağızdan gıdaklaşıyorlardı.

Arabadan indim. Yolcuların çoğu üst kata çıkıyordu. Orada çay içilen küçük bir büfe vardı. İçimden hiç yukarı çıkmak gelmedi. Kamyonların arasında dolaşmaya başladım. Dolaşırken de az ötede bir kamyon dolusu kurbanlıkla karşılaştım. Sığırlar sessizce geviş getirirken, keçilerin böylesine yanık yanık meleşmelerinin nedenini bulmuştum. Belli ki hepsi de açtı. Buna karşın yakınlarındaki kamyonlardan taze sebze kokuları yayılıyordu çevreye. Onlar da canlarını dişlerine takarak bu sebzelere ulaşmaya çabalıyordu. İşin hoş tarafı gemide bir de pek süslü bir gelin arabası vardı. Gelinle damat da arabadan inmediler. Az ötede yine süslenmiş bir otobüs duruyordu. O da düşüncülerle tıka basa doluydu.

Gemi faşır faşır denizi yararak ilerlerken ben de taa burna doğru yürüdüm. Karşıma cezaevi arabası çıktı. Suçlular demir parmaklıklı küçük pencereden burunlarını çıkarmış, deniz havasını solumaya çalışıyordu. Arabanın önünde silahlı iki jandarma

ile sürücü oturuyordu. Ben böyle dolaşırken zamanın nasıl geçtiğini anlamadım. Bir de baktım ki, Yalova kıyıları karşımızda! Hemen arabaya geri döndüm. Sabah erken kalktığımız için eşim uykusunu alamamıştı. Arabanın arkasında kestiriyordu.

Beni görünce, “Nereye kayboldun? Sana çay söyleyecektim” diye çıkıştı.

Ben de, “Vapurun içinde dolaştım. Bu tür yolculuklarda çevreyi izlemek hoşuma gider, biliyorsun. Sen biraz uyuyabildin mi bari?” diye sordum.

Eşim, “Ne gezer!” dedi. “Keçi melemeleri, tavuk gıdaklamaları derken, azıcık dalacak gibi oldum. Bu kez de çaycı camı tıklattı. Çay isteyip istemediğimi sordu.”

Topçular İskelesi’ne yaklaşmıştık. Hemen duyuru yapıldı. Üst kattaki yolcular apar topar arabalarına döndü. Eşimle konuşurken gözüm yandaki keçilere takıldı. Şaşırıp kaldım. Çünkü ben buradan ayrıldığımda, keçiler örtünün kıyısından sadece burunlarını çıkarıyordu. Bazıları da örtüyü bağladıkları organları kemirmeye çalışıyordu. Şimdi ise örtünün kenarlarından, başlarını dışarı çıkarabilecek büyüklükte açıklıklar oluşturmuşlardı. Bu açıklıklar bazı bölümlerde öylesine büyümüştü ki, oradaki keçi-

ler, sadece başlarını değil, ön ayaklarını bile dışarı sarkıtmıştı. Onlara kimsenin aldırdığı yoktu. Bense gözümü onlardan alamıyordum. İçten içe, yoksa bunlar kaçmaya mı hazırlanıyor, diyordum. Açıkçası tanımsız bir coşkuyla onlar için kaçış hayalleri kuruyordum.

Yanaşırken gemi iskeleye çarpıp sarsıldı. Bütün yolcular bu sarsıntıdan etkilendi. Tavuklar daha fazla gıdaklayarak yaygarayı bastı. Gelin arabası korna çalarak hareket etti. Bizim araba geminin orta yerindeydi, yavaş yavaş çıkışa doğru ilerliyorduk. Baktım keçi taşıyan kamyon çıkışa iyice yaklaşmış.

Birden rıhtım tarafından zurna ve davul sesleri gelmeye başladı. Herkes camını indirmiş, birbirine şenliğin nedenini soruyordu. Meğer erkek tarafı, gelini onurlandırmak için çalgı ekibiyle birlikte karşılamaya gelmiş. İşte ne olduysa bu sırada oldu. Kamyon karaya iner inmez, keçiler canlarını dişlerine takarak patır patır yere atladı. Var güçleriyle burunlarının dikine koşmaya başladılar. Bir anda kamyon boşaldı. İskeleden çıkınca İzmir'e giden ana yola ulaşıyordu. Çift yönlü olan bu yol öylesine kalabalıktı ki! Arabalar kağnı hızıyla ilerliyordu. Keçiler bir anda arabaların arasına daldı. Hatta bazıları kaportaların üzerinden atlıyordu.

Biz karaya çıktığımızda keçiler gözden yitip gitmişti. Orada bulunanlar cıglık cıglığa bağırıyordu. Çünkü keçiler kaçarken bazı yolcular yere devrilmişti. Bu görüntünün en gülünç olan tarafı ise rıhtımın kenarında duran çalgıcılardı. Onlar bu patırtıya karşın işlerine hiç ara vermedi. Sadece keçiler kaçarken kısa bir süre zurnacı gülmekten çalgıya üfleyemez oldu. Bu aksaklık da davulun güm güm sesinde kaynadı gitti.

Keçiler karşı yamaçlara doğru gitmiş olmalıydı. Çünkü hepsi de başı çeken birkaç keçinin peşine takılmıştı. Dağın yamaçlarında çiçek yetiştirilen çiftlikler vardı. Besbelli yolları önce oralara düşmüştür. Saksıları devire devire, çiçeklikleri eze eze ötelere doğru ilerledikleri kesindi.

Kurban olmaya giden keçilerin bu kaçıışı beni çok etkiledi. Biz yavaş yavaş meydandan ana yola doğru ilerlerken, keçileri taşıyan kamyonun sürücüsü tam da keçileri kaçırmış durumda, saçını başını yuluyordu. Oradan oraya koşturarak çevreden yardım istiyordu. Ama sorun artık yardım boyutunu çoktan aşmıştı. Çünkü keçiler yok olmuştu. Arabalı yolcular zaten bir an önce ana yola ulaşıp trafik akışına

girerek yola koyulma telaşındaydı. Eşim de aynı kaygıdaydı. Bu nedenle hiç durmadan ilerlemeyi sürdürüyordu.

Domaniç Dağları eteklerine varınca keçileri unuttum gitti. Çünkü dağın yamaçları, birkaç asırlık ağaçlar ve binbir renkli çiçekler, diz boyu otlarla kaplanmıştı. Hani orkestrada her çalgıdan ayrı bir ses dolar ya kulağımıza, buradaki bitkilerden de sanki öylesine çeşitli sesler yayılıyordu. Pencere açık olduğundan bu büyüleyici şenliğe bir de çiçek kokuları eklendi. Kuş sesleri ise bize ormanın en büyük ödülüydü.

O doyumsuz güzellikleri içimize sindire sindire, dağın doruğuna eriştik. Artık aklımda ne kaçak keçiler vardı ne de zavallı kamyon sürücüsü!..

Dağdan inişe geçmiştik ki, dönemeçte bir çeşme çıktı karşımıza. Hemen önüne park ettik. Dağın doruklarından gelen buz gibi suyu avucumuzla yudum yudum içtik. Yüzümüzü yıkadık. Öyle bir canlandık ki! Kuşun kanadında uçmuş gibi doğduğum yere, Emet'e geldik. Akrabalarımız bizi sevgiyle, özlemle karşıladı. Hepimiz bu kavuşmadan çok mutlu olduk.

Ertesi gün kurban etleri konu komşuya, akrabalara dağıtıldı. Kavurmalar neşe içinde tüketildi. İki

gün kaldık orada. Sonra aynı yoldan dönüŖe geçtik. Yola koyulduğumuzda eşime bir ricada bulundum.

“Kaçak keçilerin bulunup bulunmadığını çok merak ediyorum. Yalova’ya varınca olup biteni soralım mı?”

Eşim, “Keçilere ne olduğunu ben de merak ediyorum ama kimden bilgi alabiliriz bilmiyorum. Bayram hâlâ sürüyor. İnsanların keçileri umursayıp da onlara ne olduğunu araştırdığını pek sanmıyorum” dedi.

Hiç yanıt vermedim. Çünkü haklıydı. Eşimin aklına bir fikir geldi o an.

“Karakola gidip polislerden bilgi alabiliriz. Nasıl olsa kamyon sürücüsü de öyle yapmıştır.”

Karakola gittik. Kendimizi tanıttıktan sonra başımızdan geçenleri anlattık. Memurlara yazar olduğumu söyledim ve ekledim: “Kurbanlık keçilerin canlarını dişlerine takarak kaçışlarını çocuk okurlarım için yazmak istiyorum. Yardım ederseniz sevinirim.”

Gülümsediler. Sonra da başkomisere götürdüler. O bizi yerlere komadı. Kendisi çocukken okurummuş. Şimdi de çocukları kitaplarımı okuyormuş. Bizi kaçak keçiler konusunda ayrıntıyla bilgilendirdi.